

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget.

N°. 13.

Femte Møde.

Tirsdagen den 5te Februar.

(Fortf.)

Ordføreren: Disse Paragrapher indeholde Maaden, hvorpaa Udvalget har troet, at de nye Bestemmelser, som blive nødvendige ifølge Grundlovens Regler om Lovforslag, kunne ordnes. Der var ved Ordningen af disse Forhold at tage Hensyn til den Grundlovs-Bestemmelse, at det egentlige Initiativ, Retten til at gjøre formelige Lovforslag, tilkommer paa den ene Side Regjeringen, paa den anden Side Thinget, og dernæst var der at tage Hensyn til den Grundlovsbestemmelse, som foreskriver 3 formelige Behandlinger inden et Lovforslag for Thingets Vedkommende kan vedtages. Det Spørgsmaal opstod altsaa først: hvorledes skal der forholdes med Hensyn til Forslag, som indgives af Thingets Medlemmer? Initiativet tilkommer, som bemærket, ikke det enkelte Medlem, men Thinget, ligesom Initiativet ikke tilkommer den enkelte Minister, men Statsraadet, Regjeringen, Kronen. Imidlertid er det paa den anden Side en Selvsølge, at Thinget kun kan komme til at udøve sit Initiativ ifølge den Anledning, som dertil gives ved eet af Thingets Medlemmer; derfor have vi troet, at naar saaledes et Medlem opfordrede Thinget til at vedtage et Lovforslag, da maatte dette Medlem forelægge Thinget et saadant, han maatte affatte et Lovforslag i Lovsform saaledes, at det, hvis det billigedes efter 3 Forhandlinger, hvis det dernæst billigedes i det andet Thing, og hvis det vandt Hans Majestæts Sanction, uden videre kunde udgaae som Lov. Vi have dernæst meent, at der maatte gives det Medlem, som opfordrede Thinget til at vedtage et Lovforslag, fri Udgang til at bringe det frem for Forsamlingen, saa at Forsamlingen ved sin Fleerhed kunde afgjøre, om det saavidt vilde tilegne sig dette

Forslag, at den besluttede, at det skulde fremmes. Forsamlingen vil identivis have lagt Mærke til, at man her har afvejet fra det Forslag, som er blevet os meddeelt til Veiledning af Formanden for Rigsforsamlingen, Dette Forslag har i mange andre, meget væsentlige Punkter tjent os i høi Grad, men her have vi troet at maatte afvige fra det. Naar det saaledes var givet, at et Forslag skulde fremmes, da skal altsaa det saavel som Regjeringens Lovforslag undergaae 3 Behandlinger. Disse Behandlingers Character er ikke bestemt angivet her i Grundloven; det staaer altsaa endnu til Thinget at fastsætte de 3 Behandlingers Character. Skjøndt den imidlertid ikke er bestemt angiven i Grundloven, saa er dog Characteren identivis i det Væsentlige betegnet ved den Fremgangsmaade, som følges andetsteds i lignende Tilfælde. Det er naturligt, at man maa søge saameget som muligt at give de forskjellige Behandlinger en forskjellig Character, og det en saadan, som hver paa sin Maade, tjener til at fyldestgjøre det Niemed, i hvilket de 3 forskjellige Behandlinger ere foreskrevne; man maa fastsætte passende Frister, man maa paa den anden Side forebygge, at den samlede Forhandling ikke utilbørligt forlænges. Her møder nu det Spørgsmaal, naar den Drøftelse i Afdelingen eller den Prøvelse i et Udvalg, som Forsamlingen i en enkelt Sag eller i flere Sager maatte beslutte, skal foregaae? Ogsaa her har Udvalget troet at burde indrette sit Forslag saaledes, at der blev den fornødne Frihed for Forsamlingen. Det maatte altsaa ikke forbydes Forsamlingen, strax at foretage et Lovforslag, som skal fremmes, til første Behandling; men det maatte heller ikke forbydes Forsamlingen at foretage det i Afdelingerne, førend det kom til første formelige Behandling. Det maatte ogsaa tillades Forsamlingen at nedfatte et Udvalg til Prøvelse af Lovforslag, førend den